

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาในการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของแกนนำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู การวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 70 คนแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 35 คน กลุ่มเปรียบเทียบ 35 คน ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต 1 กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมสุขศึกษาที่ผู้วิจัยกำหนด ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลการวิจัย

1.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

1.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความรู้เรื่อง เพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความรู้การประเมินอันตรายต่อสุขภาพเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ประกอบด้วย

- การรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
- การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความรู้การประเมินการเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ประกอบด้วย

- ความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
- ความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความตั้งใจของตนเองเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.6 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม

2. การอภิปรายผล

อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัย

1. ผลการวิจัย

1.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำนวน 70 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 35 คน และกลุ่มเปรียบเทียบ 35คน จำแนกตามลักษณะดังต่อไปนี้

1.1.1 อายุ พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบส่วนใหญ่อายุ 14 ปี คิดเป็นร้อยละ 94.2 และร้อยละ 91.4 รองลงมาอายุ 13 ปี คิดเป็นร้อยละ 2.9 และ 5.7 ตามลำดับ

1.1.2 เพศ พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 51.4 และ 54.3 และเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 48.6 และ 45.7 ตามลำดับ

1.1.3 บุคคลที่พักอาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 54.3 และ ร้อยละ 80 รองลงมา อาศัยอยู่กับญาติ คิดเป็นร้อยละ 28.6 และร้อยละ 11.4 ตามลำดับ

1.1.4 สถานภาพสมรสของบิดามารดา พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 65.7 และร้อยละ 85.7 รองลงมาบิดามารดา หย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 20 และร้อยละ 11.4 ตามลำดับ

1.1.5 อาชีพของบิดา พบว่า บิดาของนักเรียนกลุ่มทดลองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็น ร้อยละ 40 รองลงมา ประกอบอาชีพ เกษตรกรรม (ทำนา ทำไร่ ทำสวน) คิดเป็นร้อยละ 22.9 ตามลำดับ ส่วนบิดาของนักเรียนกลุ่มเปรียบเทียบส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม (ทำนา ทำไร่ ทำสวน) คิดเป็นร้อยละ 62.9 รองลงมา ประกอบอาชีพค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 20 ตามลำดับ

1.1.6 อาชีพของมารดา พบว่า มารดาของนักเรียนกลุ่มทดลองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมา ประกอบอาชีพเกษตรกรรม (ทำนา ทำไร่ ทำสวน) คิดเป็นร้อยละ 20 ตามลำดับ ส่วนมารดาของนักเรียนกลุ่มเปรียบเทียบ ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม (ทำนา ทำไร่ ทำสวน) คิดเป็นร้อยละ 68.6 รองลงมาประกอบอาชีพค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 20 ตามลำดับ

1.1.7 รายได้ของครอบครัวนักเรียนต่อเดือน พบว่า ครอบครัวของนักเรียนกลุ่มทดลองส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 1,000 – 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 51.4 รองลงมา 5,001 – 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 37.1 ส่วนครอบครัวของนักเรียนกลุ่มเปรียบเทียบส่วนใหญ่ มีรายได้ต่อเดือน 5,001 – 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 48.6 รองลงมา 1,000 – 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 34.3

1.1.8 เพื่อนสนิทของนักเรียน พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองส่วนใหญ่มีเพื่อนสนิทเพศเดียวกัน 4-6 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7 รองลงมา 1-3 คน คิดเป็นร้อยละ 31.4 มีเพื่อนสนิทต่างเพศ 1-3 คน คิดเป็นร้อยละ 51.4 รองลงมา 4-6 คน คิดเป็นร้อยละ 42.9 ส่วนนักเรียนกลุ่มเปรียบเทียบส่วนใหญ่มีเพื่อนสนิทเพศเดียวกัน 4-6 คน คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมา 1-3 คน คิดเป็นร้อยละ 34.3 มีเพื่อนสนิทต่างเพศ 4-6 คนคิดเป็นร้อยละ 48.6 รองลงมา 1-3 คนคิดเป็นร้อยละ 40

1.1.9 บุคคลที่นักเรียนปรึกษาเมื่อมีเรื่องไม่สบายใจ พบว่า เมื่อนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ เมื่อมีเรื่องไม่สบายใจส่วนใหญ่จะปรึกษาผู้ปกครองคิดเป็นร้อยละ 61.8 และร้อยละ 54.3รองลงมาคือปรึกษาเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 29.4 และ ร้อยละ 45.7 ตามลำดับ

1.1.10 การมีส่วนช่วยในการตัดสินใจในการปฏิบัติตัวของนักเรียน พบว่า เพื่อนในกลุ่มหรือเพื่อนสนิทของนักเรียนในกลุ่มทดลองส่วนใหญ่มีส่วนช่วยปานกลางคิดเป็นร้อยละ 48.6 รองลงมามีส่วนช่วยมากและส่วนช่วยน้อย คิดเป็นร้อยละ 22.9 และ 22.9 ตามลำดับ ส่วนเพื่อนในกลุ่มหรือเพื่อนสนิทของกลุ่มเปรียบเทียบส่วนใหญ่มีส่วนช่วยปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 68.6 รองลงมา มีส่วนช่วยน้อย คิดเป็นร้อยละ 17.1

1.1.11 การปฏิบัติพฤติกรรมของนักเรียนในรอบ 1 ปี พบว่า พฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองส่วนใหญ่เที่ยวกลางคืน คิดเป็นร้อยละ 25.4 รองลงมา อ่านหนังสือ ดู วีดีโอ โป๊ และมีคู่รัก มีอัตราเท่ากันคือร้อยละ 22

ส่วนพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มเปรียบเทียบ ส่วนใหญ่มีคูรัก คิดเป็นร้อยละ 28.2 รองลงมา เสพสิ่งเสพติดหรือดื่มสุรา/สูบบุหรี่คิดเป็นร้อยละ 18.3

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามข้อมูลทั่วไป

คุณลักษณะทางประชากร	กลุ่มทดลอง (n = 35)		กลุ่มเปรียบเทียบ (n = 35)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อายุ				
13 ปี	1	2.9	2	5.7
14 ปี	33	94.2	32	91.4
15 ปี	1	2.9	1	2.9
—				
$\bar{X}$, S.D.	14.03, .56		13.8 , .47	
Min, Max	13, 15		13, 15	
เพศ				
ชาย	17	48.6	16	45.7
หญิง	18	51.4	19	54.3
บุคคลที่พักอาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน				
บิดาและมารดา	19	54.3	28	80
บิดา	0	0	1	2.9
มารดา	6	17.1	2	5.7
ญาติ	10	28.6	4	11.4
สถานภาพของบิดามารดา				
อยู่ด้วยกัน	23	65.7	30	85.7
แยกกันอยู่	2	5.7	1	2.9
หย่าร้าง	7	20.0	4	11.4
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต	3	8.6	0	0
อาชีพของบิดา				
เกษตรกร(ทำนา ทำไร่ ทำสวน)	8	22.9	22	62.9
รับจ้างทั่วไป	14	40.0	3	8.6
ค้าขาย	4	11.4	7	20.0
ลูกจ้าง/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	5	14.3	1	2.9

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามข้อมูลทั่วไป (ต่อ)

คุณลักษณะทางประชากร	กลุ่มทดลอง (n = 35)		กลุ่มเปรียบเทียบ (n = 35)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รับราชการ	4	11.4	2	5.7
อาชีพของมารดา				
เกษตรกรกรรม (ทำนา ทำไร่ ทำสวน)	7	20.0	24	68.6
รับจ้างทั่วไป	14	40.0	4	11.4
ค้าขาย	6	17.1	7	20.0
ลูกจ้าง/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	6	17.1	0	0
รับราชการ	2	5.7	0	0
รายได้ของครอบครัวนักเรียนต่อเดือน				
น้อยกว่า 1,000 บาท	0	0	3	8.8
1,000 – 5,000 บาท	18	51.4	10	29.4
5,001 – 10,000 บาท	13	37.1	5	14.7
10,001 – 15,000 บาท	3	8.6	11	32.4
15,001 – 20,000 บาท	1	2.9	5	14.7
—				
X	3,724.14		6,970.59	
S.D.	3,945.13		6,832.34	
Min, Max	1,000, 20,000		2,000, 35,000	
เพื่อนสนิทของนักเรียน				
เพศเดียวกัน				
1-3 คน	11	31.4	12	34.3
4-6 คน	16	45.7	14	40.0
7-10 คน	8	22.9	9	25.7
เพื่อนต่างเพศ				
1-3 คน	18	51.4	14	40.0
4-6 คน	15	42.9	17	48.6
7-10 คน	2	5.7	4	11.4
บุคคลที่นักเรียนปรึกษาเมื่อมีเรื่องไม่สบายใจ				
ผู้ปกครอง	21	61.8	19	54.3
ครูประจำชั้นหรือครูอนามัย	3	8.8	0	0

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามข้อมูลทั่วไป (ต่อ)

คุณลักษณะทางประชากร	กลุ่มทดลอง (n = 35)		กลุ่มเปรียบเทียบ (n = 35)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อน	10	29.4	16	45.7
เพื่อนของนักเรียนมีส่วนช่วยในการตัดสินใจ				
ในการปฏิบัติตัว				
มีส่วนช่วยมาก	8	22.9	4	11.4
มีส่วนช่วยปานกลาง	17	48.6	24	68.6
มีส่วนช่วยน้อย	8	22.9	6	17.1
ไม่มีเลย	2	5.7	1	2.9
การปฏิบัติพฤติกรรมของนักเรียนในรอบ 1 ปี	(n = 59)		(n = 71)	
(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)				
เสพติดหรือดื่มสุรา/สูบบุหรี่	7	11.9	13	18.3
อ่านหนังสือ ดูวิดีโอ	13	22.0	10	14.0
เที่ยวกลางคืน	15	25.4	8	11.3
มีคูรัก	13	22.0	20	28.2
แต่งตัวหล่อแหลมหรือโป๊	1	1.7	2	2.8
ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	6	10.2	6	8.5
หนีโรงเรียน	4	6.8	12	16.9

1.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.2.1 ระดับความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลองส่วนใหญ่ มีคะแนนความรู้อยู่ในระดับ ต่ำ คิดเป็นร้อยละ 51.4 และภายหลังการทดลองมีคะแนนความรู้ในระดับปานกลาง คิดเป็น ร้อยละ 51.4

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ก่อนการทดลองส่วนใหญ่ มีคะแนนความรู้ในระดับ ต่ำ คิดเป็นร้อยละ 48.5 และภายหลังการทดลองมีคะแนนความรู้ในระดับ ต่ำ คิดเป็นร้อยละ 42.8 ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนการทดลอง และหลังการ ทดลอง
จำแนกตามระดับความรู้เรื่อง เพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ระดับความรู้	กลุ่มทดลอง (n = 35)				กลุ่มเปรียบเทียบ (n = 35)			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับสูง	2	5.7	16	45.7	3	8.6	8	22.9
ระดับปานกลาง	15	42.9	18	51.4	15	42.9	12	34.3
ระดับต่ำ	18	51.4	1	2.8	17	48.5	15	42.8
รวม	35	100	35	100	35	100	35	100
$\bar{x}$, S.D.	5.97, 2.29		7.14, 1.52		5.83, 2.39		6.60, 1.86	
Min, Max	3, 10		6, 10		3, 10		3, 10	

1.2.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ภายใน
กลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรม
เสี่ยงทางเพศ 5.97 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.29 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 7.14
คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.52 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและ
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า คะแนนความรู้หลังการทดลองสูงขึ้นกว่าคะแนนก่อน
การทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.022$) โดยหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้สูงขึ้น 1.17
คะแนน (95%CI : 0.04 ถึง 2.59)

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรม
เสี่ยงทางเพศ 5.83 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.39 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 6.60
คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.86 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและ
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ก่อนและหลังการทดลอง พบว่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.109$) ดังแสดงใน
ตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ความรู้เรื่องเพศศึกษาและ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	p- value
กลุ่มทดลอง							
ก่อนการทดลอง	35	5.97	2.29				
				1.17	2.09	0.04 ถึง 2.59	0.022
หลังการทดลอง	35	7.14	2.52				
กลุ่มเปรียบเทียบ							
ก่อนการทดลอง	35	5.83	2.39				
				0.77	1.25	0.39 ถึง 1.65	0.109
หลังการทดลอง	35	6.60	1.86				

1.2.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ก่อนการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 5.97 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.29 คะแนน และกลุ่มเปรียบเทียบมีคะแนนความรู้ 5.83 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.39 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบพบว่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.433$)

หลังการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 7.14 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.52 คะแนน และกลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ 6.60 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.86 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้สูงขึ้นกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.05$) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 0.54 คะแนน (95%CI : 0.51 ถึง 1.60) ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ความรู้เรื่องเพศศึกษาและ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	p – value
ก่อนการทดลอง							
กลุ่มทดลอง	35	5.97	2.29	0.14	0.19	0.93 ถึง 1.10	0.433
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	5.83	2.39				
หลังการทดลอง							
กลุ่มทดลอง	35	7.14	2.52	0.54	4.02	0.51 ถึง 1.60	<0.05
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	6.60	1.86				

1.2.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ภายหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงขึ้น 2.31 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.72 คะแนน ส่วนกลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงขึ้น 0.63 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.97 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความรู้สูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 1.68 คะแนน (95%CI : 1.40 ถึง 3.28) ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ภายหลังการทดลอง

ความรู้เรื่องเพศศึกษาและ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	n	$\bar{d}$	S.D.	Mean Difference	t	95%CI	p-value
กลุ่มทดลอง	35	2.31	3.72	1.68	4.98	1.40 ถึง 3.28	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	0.63	2.97				

1.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการรับรู้ความรุนแรงต่อการประเมินอันตรายต่อสุขภาพเกี่ยวกับ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.3.1 ระดับการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลองส่วนใหญ่ มีคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับ ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 45.7 และภายหลังการทดลองมีคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 77.1

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ก่อนการทดลองส่วนใหญ่ มีคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 42.1 และภายหลังการทดลองมีคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 51.4 ดังรายละเอียดในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลองจำแนกตามระดับการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ระดับการรับรู้ความรุนแรง	กลุ่มทดลอง (n = 35)				กลุ่มเปรียบเทียบ (n = 35)			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับสูง	14	40.0	27	77.1	13	37.1	18	51.4
ระดับปานกลาง	16	45.7	8	22.9	15	42.9	13	37.1
ระดับต่ำ	5	14.3	0	0	7	20.0	4	11.4
รวม	35	100	35	100	35	100	35	100
$\bar{x}$, S.D.	39.4, 5.47		45.11, 8.45		38.91, 8.01		40.08, 7.69	
Min, Max	20, 45		27, 48		20, 40		20, 41	

1.3.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 39.94 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.47 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 45.11 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.45 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ก่อนและหลังการทดลอง พบว่าคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หลังการทดลองสูงขึ้นกว่าคะแนนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value < 0.001) โดยหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเพิ่มขึ้น 5.17 คะแนน (95%CI : 1.71 ถึง 8.62)

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 38.91 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.01 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ

40.08 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.69 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงขึ้นกว่าคะแนน ก่อนการทดลองอย่างไม่มีแตกต่างกันทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.270$) โดยหลังการทดลอง พบว่ามีค่าเฉลี่ยคะแนนเพิ่มขึ้น 1.17 คะแนน (95%CI : 0.68 ถึง 3.02) ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

การรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	p- value
กลุ่มทดลอง							
ก่อนการทดลอง	35	39.94	5.47				
				5.17	3.04	1.71 ถึง 8.62	0.002
หลังการทดลอง	35	45.11	8.43				
กลุ่มเปรียบเทียบ							
ก่อนการทดลอง	35	38.91	8.01				
				1.17	0.62	0.68 ถึง 3.02	0.270
หลังการทดลอง	35	40.08	7.69				

1.3.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ก่อนการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 39.94 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.47 คะแนน และกลุ่มเปรียบเทียบมีคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 38.91 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.01 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างไม่มีแตกต่างกันทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.056$) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 1.03 คะแนน (95%CI : 0.42 ถึง 3.90)

หลังการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 45.11 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.43 คะแนน และกลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 40.08 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.69 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 5.03 คะแนน (95%CI : 2.05 ถึง 8.28) ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

การรับรู้ความรุนแรงของ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	p – value
ก่อนการทดลอง							
กลุ่มทดลอง	35	39.94	5.47				
				1.03	1.60	0.42 ถึง 3.90	0.056
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	38.91	8.01				
หลังการทดลอง							
กลุ่มทดลอง	35	45.11	8.43				
				5.03	3.32	2.05 ถึง 2.28	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	40.08	7.69				

1.3.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ภายหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงขึ้น 5.17 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.43 คะแนน ส่วนกลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 1.17 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.47 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 4.00 คะแนน (95%CI : 2.06 ถึง 8.28) ดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ภายหลังการทดลอง

การรับรู้ความรุนแรงของ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	n	$\bar{d}$	S.D.	Mean Difference	t	95%CI	p-value
กลุ่มทดลอง	35	5.17	5.43				
				4.00	4.32	2.06 ถึง 8.28	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	1.17	0.47				

1.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.4.1 ระดับการรับรู้โอกาสเสี่ยง ต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลองส่วนใหญ่ มีคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับ ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.4 และภายหลังการทดลองมีคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 71.4

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ก่อนการทดลองส่วนใหญ่ มีคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 57.1 และภายหลังการทดลองมีคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 54.2 ดังรายละเอียดในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลองจำแนกตามระดับการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ระดับการรับรู้ โอกาสเสี่ยง	กลุ่มทดลอง (n = 35)				กลุ่มเปรียบเทียบ (n = 35)			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับสูง	10	28.6	25	71.4	6	17.1	8	22.9
ระดับปานกลาง	18	51.4	10	28.6	20	57.1	19	54.2
ระดับต่ำ	7	20.0	0	0	9	25.8	8	22.9
รวม	35	100	35	100	35	100	35	100
$\bar{x}$, S.D.	33.17, 6.04		41.68, 7.32		31.71, 5.75		33.14, 4.83	
Min, Max	16, 40		31, 46		14, 42		14, 40	

1.4.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 33.17 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.04 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 41.68 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.32 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ก่อนและหลังการทดลอง พบว่าคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หลังการทดลองสูงขึ้นกว่าคะแนนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value <0.001) โดยหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเพิ่มขึ้น 8.51 คะแนน (95%CI : 6.89ถึง 9.43)

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 31.14 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.75 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนน

เท่ากับ 33.14 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.83 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า คะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หลังการทดลองสูงขึ้นกว่าคะแนนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.140$) โดยหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเพิ่มขึ้น 2.00 คะแนน (95%CI : 1.22 ถึง 4.07) ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	p-value
กลุ่มทดลอง							
ก่อนการทดลอง	35	33.17	6.04				
หลังการทดลอง	35	41.68	7.32	8.51	4.78	6.89 ถึง 9.43	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ							
ก่อนการทดลอง	35	31.14	5.72				
หลังการทดลอง	35	33.14	4.83	2.00	1.09	1.22 ถึง 4.07	0.140

1.4.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ก่อนการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 33.17 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.04 คะแนน และกลุ่มเปรียบเทียบมีคะแนนรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 31.14 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.75 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.491$) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 2.03 คะแนน (95%CI : 1.67 ถึง 3.73)

หลังการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 41.68 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.32 คะแนน และกลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยคะแนนรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 33.14 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.83 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} <$

0.001) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 8.54 คะแนน (95%CI : 5.78 ถึง 9.36) ดังแสดงในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการ เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	p – value
ก่อนการทดลอง							
กลุ่มทดลอง	35	33.17	6.04	2.03	2.01	1.67 ถึง 3.73	0.491
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	31.14	5.75				
หลังการทดลอง							
กลุ่มทดลอง	35	41.68	7.32	8.54	3.27	5.78 ถึง 9.36	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	33.14	4.83				

1.4.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ภายหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงขึ้น 8.51 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.34 คะแนน ส่วนกลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงขึ้น 1.43 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.04 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 7.38 คะแนน (95%CI : 4.78 ถึง 8.36) ดังแสดงในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ภายหลังการทดลอง

การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	n	$\bar{d}$	S.D.	Mean Difference	t	95%CI	p-value
กลุ่มทดลอง	35	8.51	7.34	7.38	9.27	4.78 ถึง 8.36	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	1.43	3.04				

1.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความรู้การประเมินการเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.5.1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลองส่วนใหญ่ มีคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ อยู่ในระดับ ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 48.6 และภายหลังการทดลองมีคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ อยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 54.3

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่าก่อนการทดลองส่วนใหญ่ มีคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ อยู่ในระดับ ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.3 และภายหลังการทดลองมีคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 54.3 ดังรายละเอียดในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลองจำแนกตามระดับความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ระดับความคาดหวัง ในความสามารถ ของตนเอง	กลุ่มทดลอง (n = 35)				กลุ่มเปรียบเทียบ (n = 35)			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับสูง	8	22.9	19	54.3	9	25.7	10	28.6
ระดับปานกลาง	17	48.6	11	31.4	18	51.4	19	54.3
ระดับต่ำ	10	28.5	5	14.3	8	22.9	8	22.9
รวม	35	100	35	100	35	100	35	100
$\bar{x}$, S.D.	37.34, 6.50		40.77, 4.34		36.03, 7.15		36.40, 5.72	
Min, Max	18, 40		20, 46		16, 41		18, 42	

1.5.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ ภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ 37.34 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.50 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 40.77 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.34 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า คะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ หลังการทดลองเพิ่มขึ้นกว่าคะแนนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.012$) โดยหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงขึ้น 3.43 คะแนน (95%CI : 1.44 ถึง 6.42)

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ 36.03 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.15 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 36.40 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.72 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ ก่อนและหลังการทดลอง พบว่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.588$) ดังแสดงในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกัน ตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ ภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ความคาดหวังในผลการตอบสนอง							
ในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	p- value
กลุ่มทดลอง							
ก่อนการทดลอง	35	37.34	6.50				
				3.43	2.33	1.44 ถึง 6.42	0.012
หลังการทดลอง	35	40.77	4.34				
กลุ่มเปรียบเทียบ							
ก่อนการทดลอง	35	36.03	7.15				
				0.37	0.22	0.07 ถึง 2.77	0.588
หลังการทดลอง	35	36.40	5.72				

1.5.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ก่อนการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ 37.34 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.50 คะแนน และกลุ่ม

เปรียบเทียบมีคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ 36.03 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.15 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.524$) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 1.31 คะแนน (95%CI : 0.66 ถึง 2.84)

หลังการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ 40.77 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.34 คะแนน และกลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ 36.40 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.72 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 4.37 คะแนน (95%CI : 2.01 ถึง 6.13) ดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง

ความคาดหวังในผลการตอบสนองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ		n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	p – value
ก่อนการทดลอง								
กลุ่มทดลอง	35	37.34	6.50		1.31	1.06	0.66 ถึง 2.84	0.524
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	36.03	7.15					
หลังการทดลอง								
กลุ่มทดลอง	35	40.77	4.34		4.37	4.12	2.01 ถึง 6.13	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	36.40	5.72					

1.5.4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ภายหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ 3.43 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.34 คะแนน ส่วนกลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกัน

ตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ 0.37 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.07 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 3.06 คะแนน (95%CI : 2.01 ถึง 5.13) ดังแสดงในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความคาดหวังในผลการตอบสนองในการที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ภายหลังการทดลอง

ความคาดหวังในผลการตอบสนองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ		n	$\bar{d}$	S.D.	Mean Difference	t	95%CI	p-value
กลุ่มทดลอง		35	3.43	3.43				
					3.06	3.12	2.01 ถึง 5.13	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ		35	0.37	2.07				

1.6 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.6.1 ระดับความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลองส่วนใหญ่ มีคะแนนความความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับ ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 60.0 และภายหลังการทดลอง มีคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 48.60

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ก่อนการทดลองส่วนใหญ่ มีคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 62.9 และภายหลังการทดลอง มีคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 57.1 ดังแสดงในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 จำนวนและร้อยละของกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลองจำแนกตามระดับความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ระดับความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	กลุ่มทดลอง (n = 35)				กลุ่มเปรียบเทียบ (n = 35)			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับสูง	3	8.6	17	48.6	5	14.3	9	25.7
ระดับปานกลาง	21	60.0	15	42.8	22	62.9	20	57.1
ระดับต่ำ	11	31.4	3	8.6	8	22.8	6	17.1
รวม	35	100	35	100	35	100	35	100
$\bar{x}$, S.D.	34.74, 6.13		42.34, 5.30		34.34, 5.14		36.88, 5.90	
Min, Max	8, 41		10, 48		10, 40		10, 42	

1.6.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 34.74 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.13 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 42.34 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.30 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า คะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หลังการทดลองสูงขึ้นกว่าคะแนนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value < 0.001) โดยหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงขึ้น 7.60 คะแนน (95%CI : 6.39 ถึง 9.6)

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 34.34 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.14 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 36.88 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.90 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า คะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หลังการทดลองสูงขึ้นกว่าคะแนนก่อนการทดลองอย่างไม่มีแตกต่างกันทางสถิติ (p-value = 0.199) โดยหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงขึ้น 2.54 คะแนน (95%CI : 1.85 ถึง 4.54) ดังแสดงในตารางที่ 19

ตารางที่ 19 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ		n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	p-value
กลุ่มทดลอง								
ก่อนการทดลอง		35	34.74	6.13				
					7.60	4.77	6.39 ถึง 9.6	<0.001
หลังการทดลอง		35	42.34	5.30				
กลุ่มเปรียบเทียบ								
ก่อนการทดลอง		35	34.34	5.14				
					2.54	1.85	1.85 ถึง 4.54	0.199
หลังการทดลอง		35	36.88	5.90				

1.6.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ก่อนการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 34.74 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.13 คะแนน และกลุ่มเปรียบเทียบมีคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 34.34 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.14 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.615$) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 0.40 คะแนน (95%CI : 2.29 ถึง 3.09)

หลังการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 42.34 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.30 คะแนน และกลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 36.88 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.90 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 5.46 คะแนน (95%CI : 2.78 ถึง 8.13) ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 20 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจาก
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ความคาดหวังในความสามารถที่จะ ป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ	n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	p – value
ก่อนการทดลอง							
กลุ่มทดลอง	35	34.74	6.13	0.40	0.29	2.29 ถึง 3.09	0.615
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	34.34	5.14				
หลังการทดลอง							
กลุ่มทดลอง	35	42.34	5.30	5.46	4.07	2.78 ถึง 8.13	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	36.88	5.90				

1.6.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะ
ป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ภายหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความคาดหวังในความสามารถ
ที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงขึ้น 7.60 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.20 คะแนน ส่วน
กลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรม
เสี่ยงทางเพศ สูงขึ้น 2.54 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.34 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนน
ความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่ม
เปรียบเทียบ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของ
คะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 5.06 คะแนน (95%CI : 2.78 ถึง 8.13) ดังแสดงในตารางที่ 21

ตารางที่ 21 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกัน
ตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบภายหลังการทดลอง

ความคาดหวังในความสามารถ ที่จะป้องกันตนเองจาก พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ				Mean Difference	t	95%CI	p-value
n	$\bar{d}$	S.D.					
กลุ่มทดลอง	35	7.60	6.20	5.06	4.07	2.78 ถึง 8.13	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	2.54	1.34				

1.7 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความตั้งใจของตนเองเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.7.1 ระดับคาดหวังความความตั้งใจของตนเองเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลองส่วนใหญ่ มีคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 40.0 และภายหลังการทดลองมีคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 54.3

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ก่อนการทดลองส่วนใหญ่ มีคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 42.8 และภายหลังการทดลองมีคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 40.0 ดังแสดงในตารางที่ 22

ตารางที่ 22 จำนวนและร้อยละของกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลองจำแนกตามระดับความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ระดับความตั้งใจใน การป้องกันตนเองจาก พฤติกรรมเสี่ยงทาง เพศ	กลุ่มทดลอง (n = 35)				กลุ่มเปรียบเทียบ (n = 35)			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับสูง	12	34.3	19	54.3	10	28.6	11	31.4
ระดับปานกลาง	14	40.0	13	37.1	15	42.8	14	40.0
ระดับต่ำ	9	25.7	3	8.6	10	28.6	10	28.6
รวม	35	100	35	100	35	100	35	100
$\bar{x}$, S.D.	22.80, 5.01		26.23, 5.82		21.05, 3.88		22.74, 4.31	
Min, Max	13, 26		16, 25		14, 26		14, 26	

1.7.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 22.80 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.01 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 26.23 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.82 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า คะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หลังการทดลองสูงขึ้นกว่าคะแนนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value < 0.003) โดยหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงขึ้น 3.43 คะแนน (95%CI : 0.99 ถึง 5.86)

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 21.05 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.88 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 22.74 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.31 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ก่อนและหลังการทดลอง พบว่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.960$) โดยหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงขึ้น 1.69 คะแนน (95%CI : 0.21 ถึง 3.58) ดังแสดงในตารางที่ 23

ตารางที่ 23 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ความตั้งใจในการป้องกันตนเอง จากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	p- value
กลุ่มทดลอง							
ก่อนการทดลอง	35	22.80	5.01				
หลังการทดลอง	35	26.23	5.82	3.43	2.86	0.99 ถึง 5.86	0.003
กลุ่มเปรียบเทียบ							
ก่อนการทดลอง	35	21.05	3.88				
หลังการทดลอง	35	22.74	4.31	1.69	1.80	0.21 ถึง 3.58	0.960

1.7.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ก่อนการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 22.80 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.01 คะแนน และกลุ่มเปรียบเทียบมีคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 21.05 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.88 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบพบว่า ไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.172$) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 1.75 คะแนน (95%CI : 1.00ถึง 2.88)

หลังการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 26.23 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.82 คะแนน และกลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คะแนน 22.74 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.31 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่า

กลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 3.49 คะแนน (95%CI : 3.12 ถึง 5.47) ดังแสดงในตารางที่ 24

ตารางที่ 24 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ความตั้งใจในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ								
ตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	<i>p</i> – value	
ก่อนการทดลอง								
กลุ่มทดลอง	35	22.80	5.01	1.75	2.60	1.00 ถึง 2.83		0.172
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	21.05	3.88					
หลังการทดลอง								
กลุ่มทดลอง	35	26.23	5.82	3.49	4.33	3.12 ถึง 5.47		<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	22.74	4.31					

1.7.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ภายหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงขึ้น 3.43 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.88 คะแนน ส่วนกลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงขึ้น 1.68 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.33 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 1.75 คะแนน (95%CI : 1.02 ถึง 3.47) ดังแสดงในตารางที่ 25

ตารางที่ 25 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนความตั้งใจของตนเองในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ภายหลังการทดลอง

ความตั้งใจในการป้องกันตนเอง จากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	n	$\bar{d}$	S.D.	Mean Difference	t	95%CI	p-value
กลุ่มทดลอง	35	3.43	3.88	1.75	2.62	1.02 ถึง 3.47	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	1.68	2.33				

1.8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม

1.8.1 ระดับการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลองส่วนใหญ่ การประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมมีคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 48.6 และภายหลังการทดลองมีคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม อยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 57.1

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ก่อนการทดลองส่วนใหญ่ มีคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับ ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 54.3 และภายหลังการทดลองมีคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.4 ดังแสดงในตารางที่ 26

ตารางที่ 26 จำนวนและร้อยละของกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลองจำแนกตามระดับการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม

ระดับการได้รับ แรงสนับสนุนทาง สังคม	กลุ่มทดลอง (n = 35)				กลุ่มเปรียบเทียบ (n = 35)			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับสูง	15	42.9	20	57.1	10	28.6	12	34.3
ระดับปานกลาง	17	48.6	14	40.0	19	54.3	18	51.4
ระดับต่ำ	3	8.5	1	2.9	6	17.1	5	14.3
รวม	35	100	35	100	35	100	35	100
$\bar{x}$, S.D.	23.43, 4.15		28.71, 7.50		19.94, 2.64		20.74, 2.86	
Min, Max	12, 27		12, 27		11, 27		12, 27	

1.8.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม 23.43 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.15 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 28.71 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.50 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม ก่อนและหลังการทดลอง พบว่าคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม หลังการทดลองสูงขึ้นกว่าคะแนนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) โดยหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงขึ้น 5.28 คะแนน (95%CI : 2.22 ถึง 8.35)

กลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม 19.94 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.64 คะแนน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 20.74 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.86 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม ก่อนและหลังการทดลอง พบว่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($p\text{-value} = 0.868$) โดยหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงขึ้น 0.80 คะแนน (95%CI : 0.63 ถึง 2.23) ดังแสดงในตารางที่ 27

ตารางที่ 27 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม ภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม	n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	p- value
กลุ่มทดลอง							
ก่อนการทดลอง	35	23.43	4.15				
หลังการทดลอง	35	28.71	7.50	5.28	6.50	2.22 ถึง 8.35	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ							
ก่อนการทดลอง	35	19.94	2.64				
หลังการทดลอง	35	20.74	2.86	0.80	1.14	0.63 ถึง 2.23	0.868

1.8.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

ก่อนการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม 23.43 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.15 คะแนน และกลุ่มเปรียบเทียบมีคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม 19.94 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.64 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า ไม่

แตกต่างกันทางสถิติ (p -value = 0.271) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 3.49 คะแนน (95%CI : 1.90 ถึง 4.70)

หลังการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม 28.71 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.50 คะแนน และกลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม 20.74 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.86 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p -value < 0.001) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 7.97 คะแนน(95%CI : 6.33 ถึง 8.73) ดังแสดงในตารางที่ 28

ตารางที่ 28 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง

การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม	n	$\bar{x}$	S.D.	Mean Difference	t	95 % CI	p – value
ก่อนการทดลอง							
กลุ่มทดลอง	35	23.43	4.15	3.49	3.61	1.90 ถึง 4.70	0.271
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	19.94	2.64				
หลังการทดลอง							
กลุ่มทดลอง	35	28.71	7.50	7.97	9.14	6.33 ถึง 8.73	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	20.74	2.86				

1.8.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ภายหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม สูงขึ้น 5.28 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.28 คะแนน ส่วนกลุ่มเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม สูงขึ้น 0.8 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.65 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p -value < 0.001) โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ 4.48 คะแนน (95%CI : 1.33 ถึง 6.73) ดังแสดงในตารางที่ 29

ตารางที่ 29 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ภายหลังการทดลอง

การประเมินการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม	n	$\bar{d}$	S.D.	Mean Difference	t	95%CI	p-value
กลุ่มทดลอง	35	5.28	4.28	4.48	3.56	1.33 ถึง 6.73	<0.001
กลุ่มเปรียบเทียบ	35	0.80	2.65				

2. การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยของโปรแกรมสุขศึกษาในการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของแกนนำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู พบว่า โปรแกรมสุขศึกษาที่จัดทำขึ้นส่งผลต่อนักเรียนกลุ่มทดลองเกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การรับรู้ความรุนแรงต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ความคาดหวังในความสามารถที่จะป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ความคาดหวังในความสามารถของตนเองต่อการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ความตั้งใจในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคม ซึ่งสามารถอภิปรายผลตามสมมติฐานของการวิจัยได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1.5.1 และข้อที่ 1.5.2 ภายหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมสุขศึกษามีคะแนนเฉลี่ยของการเปลี่ยนแปลงความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ

จากผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่าก่อนการทดลอง ($p\text{-value}<0.022$) และสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.05$) (ดังตารางที่ 3 และ 4) นอกจากนี้ยังพบว่าผลต่างของคะแนนความรู้ที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มทดลองยังสูงกว่าในกลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.001$) อีกด้วย (ดังตารางที่ 5) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1.5.1 และข้อที่ 1.5.2 คือภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมสุขศึกษาจะมีการเปลี่ยนแปลงด้านความรู้เรื่องเพศศึกษาที่สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ ซึ่งผลของการเปลี่ยนแปลงความรู้ดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากได้รับโปรแกรมสุขศึกษาที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น โดยการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคม จากผู้วิจัย ผู้ปกครอง ครูและเพื่อน ซึ่งได้ใช้กลวิธีทางการสุขศึกษา การให้ข้อมูลข่าวสาร คำแนะนำ โดยการจัดกิจกรรมบรรยาย สื่อวีดิทัศน์ ภาพนิ่ง แผ่นพับ คู่มือในเรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การจัดเกมสเสริมทักษะ การอภิปรายกลุ่มและการมีส่วนร่วมในกิจกรรม การพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของนักเรียน โดยผู้วิจัยคอยสรุปประเด็นสำคัญและให้ข้อมูลเพิ่มเติม

จึงส่งผลให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของ Blom (1979) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ รัชนิวรรณ แก้วโพนเหล็ก (2552) ได้ศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการให้สุขศึกษาโดยการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการป้องกันโรคพยาธิใบไม้ตับซึ่งนำไปสู่การเป็นโรคมะเร็งท่อน้ำดี ในนักเรียนประถมศึกษา ตำบลทรายทอง อำเภอสรีบุญเรือง จังหวัดหนองบัวลำภู ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้ การรับรู้ความรุนแรงของโรค การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดโรค การรับรู้ความสามารถของตนเอง การรับรู้ผลลัพธ์จากการปฏิบัติ และการปฏิบัติตัวในการป้องกันโรคพยาธิใบไม้ตับมากกว่าก่อนทดลอง และมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 1.5.1 และข้อที่ 1.5.2 ภายหลังการทดลองนักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการประเมินอันตรายต่อสุขภาพเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศประกอบด้วย การรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ

จากผลการวิจัย พบว่าภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงคะแนนด้านการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงขึ้นกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) (ดังตารางที่ 7 และ 8) นอกจากนี้ยังพบว่าผลต่างของคะแนนการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มทดลอง ยังสูงกว่าในกลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) อีกด้วย) (ดังตารางที่ 9) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1.5.1 และข้อที่ 1.5.2 คือภายหลังการทดลองนักเรียนที่ได้รับ โปรแกรมสุขศึกษาจะมีการเปลี่ยนแปลงด้านการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบซึ่งผลของการเปลี่ยนแปลงการรับรู้ดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองได้รับ โปรแกรมสุขศึกษาที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น โดยการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคม จากผู้วิจัย ผู้ปกครอง ครูและเพื่อน ซึ่งได้ใช้กลวิธีทางการสุขศึกษา โดยการจัดทำค่ายวัยรุ่นวัยใส ไม่เสี่ยงภัยทางเพศโดยมีกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ การเรียนรู้จากสื่อวีดิทัศน์ บทบาทสมมติ/ละครแล้วย้อนดูตัว การเรียนรู้จากฐานพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (กิจกรรม Walk Rally) การอภิปรายกลุ่ม และเรียนรู้จากตัวแบบ (กลุ่มสมาชิก To be No.1) จึงส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมป้องกันโรคของโรเจอร์ Roger, 1975 (อ้างถึงใน จุฬารักษ์ โสตะ, 2546) จะทำให้นักลรับรู้ในความรุนแรงของการเป็นโรคดีกว่าการกระตุ้นตามปกติและทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมได้ ในการตรวจสอบองค์ประกอบเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการรับรู้ถึงอันตรายในระดับที่สูงขึ้นพบว่า มีผลต่อความตั้งใจที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ทำให้ไม่เกิดอันตราย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของพรทิพย์ ขุนจันทร์ (2551) ได้ศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการให้สุขศึกษาโดยการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคม ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อป้องกันการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ย การประเมินอันตรายในเรื่องการรับรู้ความรุนแรงของการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากกว่าก่อนการทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

จากผลการวิจัย พบว่า ภายหลังจากทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงคะแนนด้านการรับรู้โอกาสเสี่ยงที่ก่อให้เกิดอันตรายจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงขึ้นกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.001$) (ดังตารางที่ 11 และ 12) นอกจากนี้ ยังพบว่าผลต่างของคะแนนการรับรู้โอกาสเสี่ยงที่ก่อให้เกิดอันตรายจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มทดลองยังสูงกว่าในกลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.001$) อีกด้วย (ดังตารางที่ 13) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1.5.1 และข้อที่ 1.5.2 คือภายหลังจากทดลองนักเรียนที่ได้รับ โปรแกรมสุขศึกษาจะมีการเปลี่ยนแปลงด้านการรับรู้โอกาสเสี่ยงที่ก่อให้เกิดอันตรายจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบซึ่งผลของการเปลี่ยนแปลงการรับรู้ดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองได้รับ โปรแกรมสุขศึกษาที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น โดยการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคม จากผู้วิจัย ผู้ปกครอง ครูและเพื่อน ซึ่งได้ใช้กลวิธีทางการศึกษา การเรียนรู้จากสื่อวีดิทัศน์ บทบาทสมมติ/ละครแล้วย้อนคู่ตัว การเรียนรู้จากฐานพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเสนอตัวแบบในด้านบวกและด้านลบ เพื่อเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติที่ถูกต้องให้นักเรียน ได้เห็นชัดเจนและเป็นการกระตุ้นเตือน เพื่อให้เกิดความตระหนักในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงจะใช้การสื่อสาร โดยการชูความต่อสุขภาพซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนกลุ่มทดลองเชื่อว่าคนกำลังตกอยู่ในภาวะเสี่ยงทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองเกิดการรับรู้โอกาสเสี่ยงที่ก่อให้เกิดอันตรายจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคว่าบุคคลมีการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเป็นโรค จะเห็นความสำคัญของการมีสุขภาพที่ดี จึงให้ความร่วมมือในการป้องกันโรคซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุวรัชยา สุมลิต (2551) ได้ศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการให้สุขศึกษาโดยการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคม ในการป้องกันการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ผลการทดลองพบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีการรับรู้โอกาสเสี่ยงดีกว่าก่อนการทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 1.5.1 และข้อที่ 1.5.2 ภายหลังจากทดลองนักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการประเมินการเผชิญปัญหา ประกอบด้วย ความคาดหวังในความสามารถของตนเองต่อการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ความคาดหวังในประสิทธิผลของการตอบสนองต่อพฤติกรรมในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ

จากผลการวิจัย พบว่าภายหลังจากทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงคะแนนด้านความคาดหวังในความสามารถของตนเองต่อการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงขึ้นกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.001$) (ดังตารางที่ 15 และ 16) นอกจากนี้ ยังพบว่าผลต่างของคะแนนความคาดหวังในความสามารถของตนเองต่อการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มทดลองยังสูงกว่าในกลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.001$) อีกด้วย (ดังตารางที่ 17) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1.5.1 และข้อที่ 1.5.2 คือภายหลังจากทดลองนักเรียนที่ได้รับ โปรแกรมสุขศึกษาจะมีการเปลี่ยนแปลงด้านความคาดหวังในความสามารถของตนเองต่อการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ที่สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบซึ่งผลของการเปลี่ยนแปลงการรับรู้ดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองได้รับ โปรแกรมสุขศึกษาที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น โดยการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจ

เพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคม จากผู้วิจัย ผู้ปกครอง ครูและเพื่อน ซึ่งได้ใช้กลวิธีทางการศึกษา โดยการเรียนรู้จากสื่อวีดิทัศน์ บทบาทสมมติ การเรียนรู้จากฐานพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเรียนรู้จากตัวแบบ การอภิปรายกลุ่ม ในการจัดทำค่ายวัยรุ่น วัยใส ไม่เสี่ยงภัยทางเพศ ซึ่งวิธีดังกล่าวมีผลต่อการพัฒนาความคาดหวังในความสามารถของตนเองจากการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ให้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความสามารถของตนเอง ของ Bandura (1972 อ้างถึงใน จุฬารักษ์ โสตะ, 2546) แหล่งที่มาของความคาดหวังในความสามารถของตนเอง คือความสำเร็จในการทำงานการปฏิบัติให้สำเร็จด้วยตนเองเป็นแหล่งที่สำคัญที่สุด ที่จะเพิ่มความคาดหวังในความสามารถของตนเอง การได้เห็นประสบการณ์คนอื่นเป็นการเรียนรู้จากตัวแบบ การดูการกระทำของคนอื่น สามารถสร้างความคาดหวังในความสามารถของตนเองให้กับผู้สังเกตได้ว่า คนเองก็สามารถประสบความสำเร็จได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ เนื้อทิพย์ ศรีอุตร (2550) ได้ศึกษาการรับรู้มะเร็งปากมดลูกและความคาดหวังในการตอบสนองการป้องกันมะเร็งปากมดลูก โดยการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรค และแรงสนับสนุนทางสังคม ผลการศึกษาพบว่า ภายหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างมีความคาดหวังในความสามารถที่จะควบคุมป้องกันมะเร็งปากมดลูกเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

จากผลการวิจัย พบว่าภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงคะแนนด้านความคาดหวังในประสิทธิผลของการตอบสนองต่อพฤติกรรมในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงขึ้นกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) (ตารางที่ 19 และ 20) นอกจากนี้ยังพบว่าผลต่างของคะแนนความคาดหวังในประสิทธิผลของการตอบสนองต่อพฤติกรรมในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มทดลองยังสูงกว่าในกลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$) อีกด้วย(ตารางที่ 21) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1.5.1 และข้อที่ 1.5.2 คือภายหลังการทดลองนักเรียนที่ได้รับ โปรแกรมสุขศึกษาจะมีการเปลี่ยนแปลงด้านความคาดหวังในประสิทธิผลของการตอบสนองต่อพฤติกรรมในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ที่สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบซึ่งผลของการเปลี่ยนแปลงการรับรู้ดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองได้รับ โปรแกรมสุขศึกษาที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นโดยการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคม จากผู้วิจัย ผู้ปกครอง ครูและเพื่อน ซึ่งได้ใช้กลวิธีทางการศึกษา ในการจัดทำค่าย วัยรุ่น วัยใส ไม่เสี่ยงภัยทางเพศ กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ การเรียนรู้จากสื่อวีดิทัศน์ การเรียนรู้จากตัวแบบ (กลุ่มสมาชิก To Be No.1) มีการสังเกตตัวแบบที่ดีในการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จากตัวแบบโดยตรง ทำให้กลุ่มทดลองรับรู้ว่ามีพฤติกรรมดังกล่าวแล้วจะเกิดผลดีอย่างไร จึงจะทำให้เกิดความคาดหวังในประสิทธิผลของการตอบสนองต่อพฤติกรรมในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เพิ่มขึ้น การอภิปรายกลุ่มร่วมกันมีปฏิสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่มก็จะช่วยให้ค้นพบวิธีการแก้ปัญหาที่น่าพอใจร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มมีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ซึ่งกันและกัน ด้วยผลรวมของประสบการณ์ ย่อมเกิดเป็นพลังกลุ่ม ทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองได้รับการพัฒนาในทางที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จำเนียร สุวรรณชาติ (2549) ได้ศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาโดยประยุกต์แนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคม ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเป็นไข้มาเลเรียของประชาชนกลุ่มที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อไข้มาเลเรีย อำเภอรองหาด จังหวัดสระแก้ว ผลการศึกษา

พบว่า ภายหลังจากทดลองและระยะติดตามผล กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยด้านการรับรู้ประสิทธิภาพของการปฏิบัติมากกว่าก่อนทดลองและมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 1.5.1 และข้อที่ 1.5.2 ภายหลังจากทดลองนักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความตั้งใจในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ

จากผลการวิจัย พบว่าภายหลังจากทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงคะแนนด้าน ความตั้งใจในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงขึ้นกว่าก่อนทดลอง($p\text{-value}<0.003$) และสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.001$) (ดังตารางที่ 23 และ 24) นอกจากนี้ยังพบว่าผลต่างของคะแนนความตั้งใจในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มทดลองยังสูงกว่าในกลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.001$) อีกด้วย (ดังตารางที่ 25) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1.5.1 และข้อที่ 1.5.2 คือภายหลังจากทดลองนักเรียนที่ได้รับ โปรแกรมสุขศึกษาจะมีการเปลี่ยนแปลงด้าน ความตั้งใจในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ที่สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบซึ่งผลของการเปลี่ยนแปลงการรับรู้ดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองได้รับ โปรแกรมสุขศึกษาที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นโดยการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกัน ครอบคลุมกับแรงสนับสนุนทางสังคม จากผู้วิจัย ผู้ปกครอง ครูและเพื่อน ซึ่งได้ใช้กลวิธีการสุขศึกษา มีกิจกรรมการฟังบรรยายธรรมะ / การใช้สื่อธรรมะ กิจกรรมสูฟีน อันยิ่งใหญ่ การประกวดคำขวัญ และการจัดนิทรรศการ ซึ่งกิจกรรมต่างๆเหล่านี้ ล้วนแต่เป็นประสบการณ์ตรง ส่งผลให้นักเรียนมีความตั้งใจในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งเป็นไปตามวิวัฒนาการของทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคของ Roger (1975 อ้างถึงใน จุฬารัตน์ โสตะ, 2546) ความตั้งใจจะสูงสุดเมื่อบุคคลมีทั้งการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดโรคสูง การรับรู้ความคาดหวังในความสามารถของตนเองสูง และการรับรู้ความคาดหวังในผลลัพธ์ของการตอบสนองสูง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ไพรินทร์ เรืองจันทร์ (2549) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของ โปรแกรมสุขศึกษาและควบคุม โรคหาลัสซิมียในเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากทดลอง กลุ่มทดลองมีความตั้งใจที่จะตรวจ คัดกรองพาหะเมื่อต้องการมีบุตร มากกว่าก่อนการทดลองและมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$)

สมมติฐานข้อที่ 1.5.1 และข้อที่ 1.5.2 ภายหลังจากทดลองนักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ

จากผลการวิจัย พบว่าภายหลังจากทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงคะแนนการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงขึ้นกว่าก่อนทดลอง ($p\text{-value}<0.001$) และสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.001$) (ดังตารางที่ 27 และ 28) นอกจากนี้ ยังพบว่าผลต่างของคะแนนความตั้งใจในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มทดลองยังสูงกว่าในกลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.001$) อีกด้วย(ดังตารางที่ 29) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1.5.1 และข้อที่ 1.5.2 คือภายหลังจากทดลองนักเรียนที่ได้รับ โปรแกรมสุขศึกษาจะมีการเปลี่ยนแปลงด้าน การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ที่สูงขึ้นกว่า

ก่อนการทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบซึ่งผลของการเปลี่ยนแปลงการรับรู้ดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมสุขศึกษาที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นโดยการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมจากผู้วิจัย ผู้ปกครอง ครูและเพื่อน ซึ่งได้ใช้กลวิธีการสุขศึกษา มีกิจกรรมการจัดประชุม ผู้ปกครอง ครู และเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ให้ข้อมูลข่าวสาร คำแนะนำ การสนับสนุนคู่มือ/เอกสาร การให้ของรางวัล การฟังบรรยายธรรมะ / การใช้สื่อธรรมะ กิจกรรมสัปดาห์อันยิ่งใหญ่ การประกวดคำขวัญ และการจัดนิทรรศการ ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนแต่เป็นประสบการณ์ตรง ส่งผลให้นักเรียนได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมในการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการสนับสนุนทางสังคม คือ การที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับเครือข่ายทางสังคม แล้วได้รับการกระตุ้นประคองด้านอารมณ์และความรู้สึก การประเมินตัดสินใจหรือสนับสนุนเห็นพ้องกับพฤติกรรม การได้รับข้อมูลข่าวสารหรือความรู้ที่จำเป็น และการได้รับความช่วยเหลือเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของ เงินทอง หรือแรงงาน จากแหล่งสนับสนุนทางสังคม ซึ่งได้แก่ สมาชิกในเครือข่ายทางสังคม แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มเครือญาติ 2) กลุ่มที่ไม่ใช่เครือญาติ (อ้างถึงใน จุฬารัตน์ โสตะ, 2546) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ราชานนท์ จ่วนใจรัก (2552) ได้ศึกษาผลของการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมในการพัฒนาพฤติกรรมเพื่อป้องกันการสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พบว่าหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของความตั้งใจในการป้องกันตนเองจากการสูบบุหรี่ และการปฏิบัติตัวในการป้องกันตนเองจากการสูบบุหรี่ สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p - \text{value} < 0.05$) แต่สูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการได้รับแรงสนับสนุนจากครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p - \text{value} = 0.001$) คะแนนเฉลี่ยการปฏิบัติตัวในการป้องกันตนเองจากการสูบบุหรี่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากผู้ปกครอง ครูและเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p - \text{value} < 0.001$)

